בסוד שיח

ומה בעניין הצ'יקים?

על לוגרות שמעולם לא שמעתי על הד' לכבוד של הורים בציבור הדתי־לאומי? גם לא של בנים, אם אין זה מן הראוי שבעים וכי תבים כמותנו נישואין לזוגיכלה, כולם או חלקם, יכבד את הוצאות החתונה או את הוצאה אחרת של הוריהם שסקורה בהלוואה או בגי"ת. הצדה למגר הערי־זוגי־ד"ר? מגלה כי ישנם הסכמים שמוסד היה אם הזוג הצעיר היה מתחשב בהכנסות של הוריהם וכי שרוצף במימון מהכנסות החתונה. המוכא להלן לקח מתוך "ראנה בלב אישה" (משפחה חסידית - "כפר וכרך").

שאלתי ליוסף יש שלושה־עשר ילדים לחשיש, בלי קץ הרש, ולרשתה הכנסות דמשפחות המתקבלות בחתונה צריכות לחתן את הוריהם (שישלמו את הכר באמת) ולא אל הזוג הצעיר. ילדיה אינם ממוכנים שמו. מה נכון ומוב לעשות?

הדגה התשובה שהציע ליעיתו.

אל לנו לחתן ולכלה לזוזות כספי סוכה. הוריהם גילו אותם עד לחתונתם, הוריהם קנו ושימנו בידיהם את כל הוצאות החתונה - הכל בכל מכל כל - כיצד יכולים הם בכלל לבוא בדרי שה שהוריהם יתנו להם את הבקיעה ויורד אני מקרים רבים של חתנים וכלות שעליהם להשב בעצמם כמעט לכל הוצאות, כאשר אשר הוריהם אין אפשרות לכך. כך שחתן וכלה להוריהם מחתנים אותם, עליהם להוריה לכבד ולהוריהם ולא לזוזות כספי סוכה.

יצוין כאן על המסוק "ראה בנים לבניך שלום על ישראל", ניתן לשאול: מה הקשר בין "בנים לבניך" לבין "שלום על ישראל"? אלא, יש בנים שתמיד פיהם מלא שיבחון כלשי הוריהם שלא נותנים להם דיים, ורק כשמגיעים אל "ראה בנים לבניך", כאשר הם עצמם נעי שים הורים הם שומעים מבניהם את אותן הטי קונות, רק או "שלום על ישראל" הרן להם עוד סיעתא אל הוריהם (ספר "שלי ורוך").

על כל פנים, הרבי תלוי גם בשאלה האם הזה מראש סיכום על כך בין הוריהם לחתן־כלה לפני החתונה. אם כך טוב. הבקיעים שיינתנו להורים, ריש המסכמים על הבי־זוגי, כשהוחתן והכלה נדרשים גם לשלם מן הסוד בית שקיבלו על הוצאות מסרימות ולמשל חד מחדי וכדי.

הרב דוד פרישמן
מבריסק קשיניק

■■■

אני לא נוהגי כל כך הרבה לילדים שלי לנישואיהם. נוהג רק מה שיכולתי. למשל: לא נוהגי שבה אחד שכר דירה ושיין אני את מהרה הוצאות השושלת. אך כל מה שנהגי עם בעלי־שיחי) נוהגי בלב שלם ולא ביקשתי מהילדים שום תמורה ושום הנגמל בספי.

לדעתי, עדיף לתת מחות דיין את הוריהן, אך לתת לזוג הצעיר ליהנות מן הוצאות ולא תות את הוריהם להשתכר מעם כסף.

לדוגמה: אחותה אחרות קונות לבנו מיהם מכרים ומלוות. אני לא קניתי אות. עבור הי מים הראשונים הכבדי לתם קנות כלים ורהיט

על הוצאות החתונה

סיים, ואילו לאחר יסי השבע־ברכות, הוא נהנה מאוד ללכת לבי ולבוא בלילים וכך הל ספי החתונה.

כל עוד יחסינו עם ילדינו הם יחסי אהבה, ים לשחוה אהם על החתונה, שלנו ישלהם ולהגיע לעסק השווה פרצי - לשני החתונה.

ריב
מבריסק

■■■

בכאבו לנתח בציה יש להסתכל בשני כי וחים:

1. בני הזוג הצעיר צריכים לבסס את חייהם כשכרגיל רבים אנלם עדיין בסימן שאלה. לא יודעים אין, איפה וכיצד יריאה הקירה לא מבחינה כלכלית ולא מבחינת אפיונה.

2. לחורים יש ילדים נוספים ב"ה להשיא ומצבם הכלכלי קשה.

לדעתי, הוריהם מנוסים יותר ולכולם לצ' מצם מעם את חייהם ולחסוך. הוריהם אינם חיים עם הדיבה סיבני שאלה, הם פחות או יותר יודעים את הוצאותיהם והכנסותיהם והם גם יודעים כמה גמ"חים הם מסוגלים לשלם בכל חודש וכו'.

יצריך להתחשב בעוד רבה: האם הבת עב' דת ובחורה, האם הזוג תלוי להלוטין בכספי הוריהם, האם הכלל הוא והכנסה היחידה, וכן מה מצב הבריאה של המחותנים לזוג הצ' עיר.

נראה לי שבעיקר הדיון ניתן להגיע להר כמה של חלוקת הכנסות החתונה באחוזי מסויים לוקחים והשאר לזוג.

ר' מנל
בריזל

■■■

המצנים קשים והכלכלה בשפל, ובמהומה בזה אחר את דעתי בנושא האירועים.

בעשור האחרון הרגלנו לאירועים מפוא רים. זה הפך למסכמה הברירתי, ופחות מזה אינו נעים האדם מבחינה. לכן הוריהם לא רוצים לאכזב את חיתך להם מבל - ילדיהם - ובבי סים למעגל החתונה.

אכן, התמונה לעיב אחר היא חלום, אך היקרה לחתרת אינה מתאימה לכל כיס. מי נוס הגמל מזנן, כאב ראש בגלגלי הגמ"חים יעיר.

עלה ברעתי להציע שבאות נדיר את הפי רושל הנתנים את עצמנו למציאות חדשה, בניה ליחודי סגולה ליהנות ולהנעים באירו עים בעלי רשן, תוך יחלים על מסכמות חדשות. לדוגמה: שיהיה חופה בשעה חמש, ושעה וחצי אבי סעודה. לא מזנון, מקומות ישבה לאנשי זמן וכלה, עם מזנון, מקומות ישיבה מסוללאים לפי הזמינות וקצב חיסך ריש. עבודת המלצרים מסתכמת בכמות מי ני מקומות בלבד, על החתנה ייכוב "שעת קבלת אורחים בחופה... ולבוא בלב שמח" האי חיים יביעו את הרגש, שאינם מתכנים לארוחה מלאה.

חנה יקרה אם נוכיר את החתונות בתקופה שאינה מוזמנת.

התמונה ביצד הוצאות יביא גם להורי יותים בין כלות שונים לחתונה. הוריהם לא ייקלטו ללחצים כספיים מיותרים על כך ואפי לא לא "יידבר" על הוצאות מופרזות.

אישה מדרשנית
נחלת יתי חביטי

■■■

אני שייכת לדור של האמצע. הדור שלא קיבל לחתונה שלו שום דבר מהורים, והדור שמחותר על הבל למען הילדים שלו.

רבר אחר אני יכולה לומר: מעולם לא עלה על דעתי אפילו במחשבה לקחת מהילדים את כספי החתונה שלהם. כל כך פרנסתי להם רשי מעתי אתם שיש להם כל מה שלי לא היה, בדיוק.

אז מה אם נכנסתי לחובות? ה' יעזור ונם נבוא מהם. תעלתי היא שהילדים שלי ייתנו לילדים שלהם את "חוויי החתונה" שהם כאר לו חייבים לנו דבר זה שכרנו.

מירח
בבריסק

■■■

הסנגנה של חוזות הצעירים צריכה להיות הקלה על הוריהם מבחינה כלכלית מה שאפשר, וזינו לדרוש מחות ולהסתפק במעט, להשקיע את מה שנחתנים להם ולא להתלונן כי לאורחים יש יותר.

אם וזו אכן יינהג כך, ממילא ישמחו הורים לתת להם את כספי החתונה.

ריבסק

■■■

קראתי בעיון את מכתבך, ולעניות דעתי אינך מתמצאת במה שבעשה בהוגים הוצאות לבישואין בחוגים חוזדיים האחרים.

אני מתפעלת מהילדים שלנו. גם אני חית־ נתי ב"ה מספר ילדים והוצאות לחתונה היו מכבידות להחלטה.

לבבים ולבנות שלנו אין דרישות מרנזמות. הם לא חדשנים־דיות, לא חתנה מפוארת, לא ריחוש מעל למיניטום ונם הביגוד ובינהו להם מכיר מאוד - בהחלט מתקבל על הדעת.

ז' וחבנו המינימלית כמדים כלפי הילי דים ובישראל.

לכן אני חושבת שמות הכסף שהם מקבלים וזוכן לחתנה יש להשאיר להם, כי בדיך כלל הם שומרים אותו לדיבישה דיכה בשלב כלי שהו.

אני רוצה להוסיף שלא הייתי רואה בעין מכנה אילו היו מוציאים את הכסף הזה על טיול לארץ או מנע אחר של מחותת הכנה.

מניסיוני האישי אני יודעת, שהבנות שהצ' ליחו לעבור בשלום בחתונה. וכרי, החשתנו מרשנן בהוצאות לקראת החתונה.

לאחת

הנדר הגדול

בימים אלה יבא לאור הדבר השני של הספר "לפרי האפי" - פרקי חיי של הסופר, הקדוש והנסתר, מרן יחזקאל יחי דה הלוי־שטיינמן, הלא הוא הגרי"ל, מקלוזנבורג־באנו ז"ע. וכתב הדבר הסופר אברהם סורוסקי, ובהלקט הגה"ל שרגא שרנזל אלטמלך אלעזר פרינקל.

מפעם מרתק, ומקדיר לאבהת ה' ויראתו הצני בשקיקה לברך השלישי.

חיברתי הפעם על ה"שושנים" והקשתי את הקטע המספר על הבנייתו של הגרי"ל ז"ע בהיכמת בית המליון "לנראר" בקריית־ צאנז, ענינה:

מה הביע אדמו"ר בכל"ה להמספר כ"כ למפעל הגדול הזה? ומה עזנו על כך לשאול, כשהוא מקדים ומזכיר תחילה את הגר" זקנו הרבני הזיקן ז"ע, שיש לו בכל ענין-ופעל לשמחת שלוש מאות מקמים "גם אם לא הבפתי לקרשליו היה אומר "שכל מקום יש לו בית הרבה מקמים ומיכות שהבאו להזמלמני ליימ את בתי המליון, אך המקום הפשוט, הגלוי; קשה באמת מזד שבחיתי מקום בשבת קודש".

הגר היה מקרשת החמרה, כשהדבי בעד רבלי יחד עם אלפי אחרים בתל־ליחמה שלישה לזיכרון, והדגשים הנרשבים יבלים יחד לעבדו בדבינתם, תאר הבקיאים מבע בחדוש. המבע שחת רם ונשקפה לו סכנה-באם מילי הס"ם יבחבו בכך. וחבו לו, בדבע חך, והוא הבא בהם את המבע. שקפי הדם המסיק. בדבע זה גמלה בלבו החלטה, שאם ישחי בחיים וחיתנו לו האפשרות, יתאמץ רי קים מוסד גדול לתפארת חילי ישראל.

- כעבין זה של חשבת בית הראנה לחלים קבה הגם ניבבה מול ע' ניו, כפר שתבמבא, והדגמא הנפלאה של גדולי התורה שיבחו הקר מו בשיחתם "בתי ראשאי" מיוחדים לאחינו בני ישראל. מהמע שחת בבוחה הנאון רבי שקיבא אידר ז"ל מקץ שהבא, אשבבו, שיש לחשוב מה בשנת תקבא שי שה הקב"ה את בית־חלמים "בית שלמה" ושחת מה בשנת תקבא שי שה הקב"ה את בית־חלמים "בית שלמה" שלושתן באשוחשמחת ותחת השבועה הראשית. בפרכן הגר"ח כהבאן ז"ל מקץ שביבו, לימח, אשר יפר הוקים בשב שהילוח את בית חלמים והדורי הפרבי־בואי, שפעל בדשות בשערים הפ נים האפדיות לפני השראה פר"ת"ש. בן הוי לו לעינים מבחיב השראל מבצלאל, רבי יחשעלי ז"ל, הראשראל משיבאוא-הדו חקן, רבן חשקאלי ז"ל בכל "בתי חשקאלי", אשר הבליגו בשנת תרב"ב חמלאה חמה לייסר בית־חלים יהודי בארץ ישראל, בעיקר מפחיר.

אמנה מכמה בחינות יש רשיון רב בין בתי־חלמים שיסד הגר"ע אירגר זצ"ל בשפיה, בשחוב, ובין הפרבו הראשי שהוקם ע"י רבינו ז"ע בחיבריה: כרונמה הגרע"א, היה גם הרבי מפורה אישית מבי חשסר, והדגמא באופן יבא מהבלל בכל אחום נשמרים הקשרים בבירה"ק שהיה נהוג בי יחיק אחוב. בשני בתי חלמים מהייחר לבית הורדים מקום מרבי, והא נהפך למשך הזמן־בהרגה, הן של חלים עצמם הן של בני משפחותיהם. שביהם רואים לציין ביחוד בשל הרשה הראשית הגבוהה, הבקיאת והבי־בחיבה הנפלא בשני בתי־חלמים יהודי בארץ ישראל, בעיקר מפחיר.

אינני יבל בשפיה, בשחוב, ובין הפרבו הראשי שהוקם ע"י רבינו ז"ע בחיבריה: כרונמה הגרע"א, היה גם הרבי מפורה אישית מבי חשסר, והדגמא באופן יבא מהבלל בכל אחום נשמרים הקשרים בבירה"ק שהיה נהוג בי יחיק אחוב. בשני בתי חלמים מהייחר לבית הורדים מקום מרבי, והא נהפך למשך הזמן־בהרגה, הן של חלים עצמם הן של בני משפחותיהם. שביהם רואים לציין ביחוד בשל הרשה הראשית הגבוהה, הבקיאת והבי־בחיבה הנפלא בשני בתי־חלמים יהודי בארץ ישראל, בעיקר מפחיר.

אשר היה רבינו ז"ע "לאבים חי עניי ישבאל עניים כפשוטם, חסרה היתה להם הפרנסה כדי להשיג פרוסת לחם. האידנא, בדוק השם, במקום אין מי שיעיב ללחם. העניים של היום הם אנשי שים וחלים. הם הפה שוקקים למשקעה, לחמיכה, לעידוד נפשי, ובמובן מאליו - לשיטל ישראל משפרא ישפרי".

"בית־חמלים שלנו" - המשיך - "אלא, אשרא, את מקומו של "בית חמחי" בעבר. כן ב"לוגראר" נשתדל הבעשה את חמר קבר לא ביחבר עם אחי". חמר חיבבה בבך שום יהי מפשלים כראי, כרמה ראשית בבחה, ובהרבצות ל"שלום עדר". כאן באידה הב' עימה הם גם יתקבו לאביהם שבשמים".

מישהו הציע לפני בהעזלה יסד בית־חלמים, שיכינו חמר "ד סברה והיה" עדר כאלה, וישימו אותו בכל מגירה בצדי האיש פה, למען יימצא במבצרים של כל החלים שביה"ק קולם, ויקראו בו, ויחעשה פתוח הדברים. סיבב הרבי ז"ע והעבבר לכך בהעקה.

אמר: "לא זו הדר- ולא זו בעין פשלה פיסיונרית.".

הסיפ את ההשפעה הכבדה ביותר, על"בעת לקב אנשים לחר רה ויפחם, בהל לקבץ כשבית החלים יעבוד בבחי־נות, ובחינו כשיחכבו כולם לדעת ולהאמין פה, כיצד מתייחסים יאי ר' לחולה: ולחרים, לקדושת החיים.".

ובכר הציי מר הבאון רבי יעקב קאמינצקער זצ"ל, ראש מתיבת "חורה חעשר" באפיק"ה, מגדולי הדור "שהבלבו בעמר לחבין את הפשר "קדושת החיי", כשחיבור מסר את נפשו לשיחה, עד שבא הרבי מקלויזענבורג וחדיש שיכולים לקרש את חשם על הפלח נפ שחה.".